

NAČO SÚ PRINCEZNEJ AMERIKY LUXUS A MOC,
KEĎ NEMÔŽE MILOVAŤ, KOHO CHCE?

Katharine McGee

AMERICKÁ PRINCEZNÁ

COO
BOO

Americká princezná

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Katherine McGee
Americká princezná – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Katharine McGee
AMERICKÁ
PRINCEZNÁ

Z angličtiny preložila Zuzana Smolinská

COO
BOO

Pre Alexa

PROLÓG

Príbeh americkej revolúcie a zrodu americkej monarchie, samozrejme, dobre poznáte.

Možno si oboje pamätáte z obrázkových kníh, ktoré ste čítali ako deti. Alebo zo svojich školských predstavení – kto z vás nechcel hrať kráľa Georgea alebo kráľovnú Marthu, a skončil v úlohe ovocného stromu alebo dačoho podobného? Ten príbeh poznáte z piesní a filmov a učebníc dejepisu alebo z letného výletu do Washingtonského paláca.

Ten príbeh ste počuli určite už toľkokrát, že by ste ho vedeli vyrozprávať aj sami: ako po bitke pri Yorktowne pokľakol Plukovník Lewis Nicola pred generálom Georgeom Washingtonom a úpenlivo ho prosil, aby sa pre dobro celého národa stal prvým americkým panovníkom.

Prirodzene, generál súhlasil.

Historici zbožňujú polemizovať o tom, či by sa v nejakom paralelnom vesmíre veci boli bývali vyvinuli inak. Čo ak by bol generál Washington odmietol a chcel byť radšej voleným zástupcom? Premiérom, prípadne by prišiel s niečím úplne novým – napríklad by sa bol býval stal prezidentom. V takom prípade by sa americkým príkladom inšpirovali aj iné národy – Francúzi a Rusi a Prusi, Rakúsko-Uhorsko aj Čína – postupne by zanechali monarchistické zriadenie a vykročili by v ústrety novej ére demokracie.

My však vieme, že k ničomu takému nedošlo. A vás predsa nejaký vymyslený príbeh nezaujíma. Vás, naopak, zaujíma, čo bolo ďalej. Ako Amerika

vyzerá dvestopäťdesiat rokov po tom; keď sú potomkovia kráľa Georgea I. stále na tróne.

Je to príbeh obrovských tanečných sál a tajných chodbičiek. Príbeh o tajomstvách, škandáloch, láske a zlomených srdciach. Je to príbeh najslávnejšej rodiny na svete, ktorá hrá svoje rodinné drámy na tom najväčšom javisku zo všetkých.

Príbeh americkej kráľovskej rodiny.

1

BEATRICE

Súčasnosť

Rodokmeň princeznej Beatrice siahahal až do desiateho storočia. Je pravda, že len zo strany kráľovnej Marthy, ale na tento fakt sa väčšinou príliš nepoukazovalo, hoci sa nedalo poprieť, že kráľ George I. nebol ničím viac než ambicióznym plantážnikom z Virginie, ktorý sa dobre oženil a ešte lepšie bojoval na bojisku. Dokonca natoľko dobre, že pomohol Amerike dosiahnuť nezávislosť, za čo ho jeho národ odmenil korunou.

Cez Marthu však mohla Beatrice sledovať svoj pôvod cez štyridsať generácií. Medzi predkami mala kráľov a kráľovné, arcivojvodov, učencov aj vojakov; dokonca aj jedného svätého. Pri pohľade do minulosti sa môžeme mnohému priučiť, často jej pripomínal otec. Nikdy nezabúdaj, odkiaľ pochádzaš.

Zabúdanie bolo náročné – napríklad ak ste si rovnako ako Beatrice niesli mená svojich predkov so sebou: Beatrice Georgina Fredericka Louise z rodu Washingtonovcov; americká princezná.

Keď na ňu jej otec, jeho veličenstvo kráľ George IV., pozrel, inštinktívne sa vystrela, aby lepšie počula hlavného komorníka, ako rozpráva o plánoch na zajtrajší Kráľovnin ples. Ruky mala zložené na strohej ceruzkovej sukni, nohy prekrížené v členkoch. Pretože – driloval ju jej učiteľ etikety pomocou pravítka, ktorým ju udel po zápästiach pri každom zaváhaní – dáma si nikdy nemá prekladať nohu cez nohu. Do Beatrice vtĺkali pravidlá obzvlášť prísne; nebola len princeznou – mala sa stať prvou ženou

v histórii, ktorá zasadne na americký trón. Prvá vládnuca americká kráľovná – nie len manželka panovníka.

Ak by sa bola narodila pred dvadsiatimi rokmi, v následníctve by ju preskočili a trón by patrila jej bratovi Jeffovi. Jej starý otec však túto stáročia uplatňovanú zvyklosť zrušil, a tak platilo, že trón zdedí najstaršie dieťa, nie nutne najstarší syn.

Beatrice pohľadom pomaly prešla po konferenčnom stolíku pred sebou: bol zahádzaný papierikmi a šálkami s dávno vychladnutou kávou. Práve dnes bolo posledné stretnutie Kabinetu, kým sa opätovne zíde v januári. Preto bolo dnešné zasadnutie plné koncoročných správ a siahodlhey dokumentácie s rozličnými analýzami.

Rokovania Kabinetu sa vždy odohrávali práve tu, v Hviezdnej sieni, pomenovanej podľa pozlátených hviezd zdobiacich modré steny a podľa slávneho okenného otvoru v tvare hviezdy na strope. Práve cezeň do miestnosti prúdilo zimné slnečné svetlo, lákajúc zúčastnených von. To však nebol prípad Beatrice. Zriedka sa jej podarilo dostať sa na vzduch; teda okrem tých dní, keď vstala ešte pred svitaním a zúčastnila sa na otcovom behu cez ulice hlavného mesta, s kráľovskou ochrankou v závese.

Na chvíľočku sa zamyslela, čo asi práve robia jej súrodenci. Možno sa už vrátili z výletu po Východnej Ázii. Samantha a Jeff – o tri roky mladšie dvojčatá – boli nebezpečná dvojica. Živí a spontánni, vždy s plnou hlavou hlúposti a, nanešťastie, možnosťou tieto hlúposti často realizovať. Teraz, pol roka po maturite, bolo jasné, že ani jeden z nich netuší, čo so sebou – teda okrem oslavovania skutočnosti, že už majú osemnásť a môžu legálne piť.

Od dvojčiek sa vlastne nikdy nič neočakávalo. Všetky očakávania, a nielen tie rodinné, sa vždy ako svetlo reflektorov sústreďovali výlučne na Beatrice.

Hlavný komorník konečne dokončil svoju správu. Kráľ dôstojne prikývol a vstal: „Vďaka, Jacob. Pokiaľ je to na dnes všetko, toto stretnutie možno považovať za ukončené.“

Všetci sa zdvihli a začali sa trúsiť z miestnosti von, klebetiac o zajtrajšom plese a plánoch na prázdniny. Zdalo sa, že dočasne odložili svoje tradičné politické rozpory – kráľ udržiaval Kabinet rovnomerne rozdelený medzi federalistov a demokratických republikánov. Beatrice však bolo celkom jasné, že politické vášne vzplanú v novom roku s novou intenzitou.

Jej osobný strážca, Connor, nazrel dovnútra zo svojho stanovišta spoza dverí, kde stál vedľa kráľovho ochrankára. Obaja muži patrili k prestížnym jednotkám gardy Revere, ktorej dôstojníci zasvätili život ochrane Koruny.

„Beatrice, mohla by si, prosím, na minútu zostať?“ spýtal sa otec.

Princezná už-už chcela nasledovať členov Kabinetu von zo siene, no zastala. „Samozrejme.“

Otec sa opäť posadil; Beatrice urobila to isté.

„Ešte raz sa ti chcem poďakovať za pomoc s nomináciami,“ povedal. Obaja pozreli na papier na stole s menami vytlačenými v abecednom poradí.

„Teším sa, že si ich prijal.“

Na ďalší deň sa mala konať pravidelná sviatočná párty, Kráľovnin ples, pomenovaný podľa prvého Vianočného plesu, na ktorom kráľovná Martha apelovala na Georgea I., aby povýšil do šľachtického stavu desiatky Američanov aktívnych v Revolúcii. A táto tradícia pretrvala až do súčasnosti. Preto každoročne americký kráľ pasoval pri tejto príležitosti do rytierskeho stavu Američanov, ktorí sa vyznamenali v službe svojej vlasti. A po prvýkrát dovolil Beatrice vybrať kandidátov, ktorým sa malo dostať tejto pocty.

Kým sa princezná stihla spýtať otca, prečo s ňou chcel hovoriť osamote, ozvalo sa jemné zaklopanie na dvere.

Do miestnosti vstúpila Beatricina matka a kráľ si očividne vydýchol úľavou.

Kráľovná Adelaide sa mohla pochváliť vznešeným pôvodom z oboch strán. Kým sa vydala za panovníka, bola dedičkou vojvodstiev Canaveral a Savannah, preto ju prezývali Dvojitá vojvodkyňa.

Adelaide vyrástla v Atlante a nikdy nestratila svoj éterický južanský šarm. Každé jej gesto prezrádzalo vrodenu eleganciu: ako nakláňala hlavu, keď sa usmiala na dcéru; vytočenie zápästia, keď si sadala do kresla z orechového dreva po pravicu Beatrice. V bohatých hnedých vlasoch jej svietili karamelové pramene, ktoré si každé ráno natáčala a upevňovala čelenkou.

Keďže tu teraz boli obaja rodičia, Beatrice mala pocit, že bude čoskoro musieť odolávať nejakému útoku.

„Ahoj, mami,“ pozdravila mierne zmätene. Kráľovná sa zvyčajne na politických diskusiách nezúčastňovala.

„Beatrice, tvoja matka a ja sme dúfali, že by sme si mohli pohovoriť o budúcnosti.“

Princeznú to zarazilo. O budúcnosti predsa premýšľala neustále.

„V osobnejšej rovine,“ objasnila kráľovná. „Premýšľali sme, či náhodou v tvojom živote nie je... niekto špeciálny.“

Beatrice to vystrašilo. V podstate tento typ rozhovoru skôr či neskôr očakávala a snažila sa naň čo najlepšie mentálne pripraviť. Len nepredpokladala, že by k nemu mohlo prísť už takto skoro.

„Nie, nie je,“ uistila rodičov. Tí neprítomne prikývli; obaja vedeli, že s nikým nechodí. *Celá* krajina to predsa vedela.

Kráľ si odkašľal. „S tvojou matkou veríme, že je možno čas, aby si si začala hľadať budúceho partnera. Niekoho, s kým strávíš zvyšok života.“

Jeho slová sa odrážali ako ozvena od stien siene.

Beatrice nemala prakticky žiadne skúsenosti tohto charakteru – niežeby sa rôzni zahraniční kráľovskí synáčikovia v jej veku o nič nepokúšali. K druhému rande sa však prepracoval iba princ Nikolaos z Grécka. Rodičia ho dotlačili k výmennému programu na Harvarde na jeden semester,

očividne dúfajúc, že sa tí dvaja do seba bláznivo zamilujú. Beatrice sa s ním naozaj chvíľku stretávala, aby obe rodiny potešila, ale napokon z toho nič nebolo. A to bol Nikolaos ako mladší syn z kráľovskej rodiny jeden z mála mladých mužov *vhodných* na to, aby si s nimi Beatrice vyšla. Budúca vládkyňa si mohla zobrať jedine niekoho so vznešeným pôvodom.

Princezná vždy vedela, že nemôže začať chodiť s nesprávnou osobou – že nesprávnou osobu nesmie ani len pobožkať, hoci všetci ostatní v škole očividne touto prekážkou netrpeli. Bolo to však pochopiteľné – kto by už len chcel vidieť svojho budúceho monarchu, ako sa omámený alkoholom trápne tacká zo školskej párty, zavesený do bohvieakoho?

Nie, nie, bolo oveľa bezpečnejšie, ak nemal dedič trónu žiadnu sexuálnu minulosť, po ktorej by pásli bulvárni novinári: žiadni ex, ktorí by spôsobovali problémy alebo predávali súkromné tajomstvá verejnosti. V Beatricinom vzťahu to nemohlo byť ako na kolotoči. Keď raz začne s niekým chodiť, bude to okamžitý happyend; budú stále šťastní, stabilní a budú to myslieť od začiatku vážne.

V takejto situácii bolo v podstate jednoduché držať sa od celej záležitosti so vzťahmi bokom.

Tlač celé roky vychvaľovala Beatrice pre jej obozretnosť, čo sa týkalo jej povesti. Ale odkedy v júni oslávila dvadsiate prvé narodeniny, všimla si, že sa tón, akým sa komentuje jej lúboštný život, zmenil. Namiesto slov ako „zanietená“ a „počestná“ ju začali novinári označovať ako osamelú a poľutovaniahodnú – či ešte horšie, frigidnú. Ak nikdy nezačne s nikým chodiť, sťažovali sa, ako sa chce vydať a, predovšetkým, ako chce splniť tú extrémne dôležitú úlohu – zabezpečiť budúceho dediča trónu?

„Nemyslíte si, že je na to ešte trochu priskoro?“ spýtala sa Beatrice. Uľavilo sa jej, keď počula, že jej hlas znie celkom pokojne. Prečo by aj nie – veď bola roky trénovaná ukrývať pocity pred zrakmi verejnosti.

„Ja a tvoj otec sme sa brali v tvojom veku... A o rok neskôr som už čakala teba,“ pripomenula jej kráľovná. Naozaj strach naháňajúca myšlienka!

„Veď to bolo pred dvadsiatimi rokmi,“ protestovala Beatrice. „Odo mňa predsa nikto neočakáva... chcem tým povedať... dnes je už iná doba.“

„Samozrejme, nesnažíme sa tým povedať, že by si sa už zajtra mala ponáhľať pred oltár. Len chceme, aby si o týchto veciach začala premýšľať. Nebudú to pre teba jednoduché rozhodnutia a my ti chceme pomôcť.“

„Pomôcť?“

„Boli by sme veľmi šťastní, keby si bola ochotná stretnúť sa s niekoľkými mladými mužmi. Pozvali sme ich na zajtrajší ples.“

Kráľovná vytiahla z elegantnej aktovky spis s farebnými záložkami a podala ho dcére.

Každá záložka bola označená menom: lord José de Moraga, budúci vojvoda z Orange; lord Matthew Albright, budúci vojvoda z Ozarks; lord Theodore Eaton, budúci vojvoda z Bostonu.

„Snažíte sa mi niekoho dohodiť!“

„Len sa ti snažíme ponúknuť určité možnosti. Predstaviť ti mladých mužov, ktorí by sa k tebe mohli hodiť.“

Beatrice otupene prebehla niekoľko strán. Boli plné informácií: rodokmene, fotografie, prepisy školských vysvedčení; dokonca aj výška a váha každého kandidáta.

„Dal si si ich preveriť?“

„Čože? Nie!“ Kráľ sa šokovane ohradil voči tvrdeniu, že by zneužil svoje privilegované postavenie. „Títo mladí muži a ich rodiny nám informácie poskytnú dobrovoľne. Vedia, o čo tu ide.“

„Takže ste sa s nimi už rozprávali,“ sucho skonštatovala Beatrice. „A odo mňa zajtra chcete, aby som týchto... *potenciálnych manželov*... na ples vyspovedala?“

Matka nesúhlasne zdvihla obočie „*Vyspovedala* znie tak neosobne. Nežiadame nič viac, než aby si sa s nimi pohovárala; aby si ich trochu spoznala. A ktovie? Možno tá niektorý z nich príjemne prekvapí.“

„Možno skutočne nezaškodí trocha ich vyspovedať,“ priznal kráľ. „Beatrice, kohokoľvek si vyberieš, bude to prvý manžel americkej kráľovnej. Manželstvo s vládnucim monarchom je práca na plný úväzok.“

„Navyše práca, ktorá sa nikdy nekončí,“ pridala sa kráľovná.

Do siene oknom prenikli smiech a veselá vrava, nesúce sa z Mramorového nádvorja. Jeden z hlasov sa statočne pokúšal prehlušiť okolitý rámus. Zrejme nejaká škola využila posledný deň pred prázdninami na exkurziu. Tí tínedžeri dole nemohli byť oveľa mladší od Beatrice – no napriek tomu sa jej zdali neprekonateľne vzdialení.

Palcom prebehla po záložkách spisu. Obsahoval len dvanásť mien.

„Tento spis je dosť tenký,“ povedala mierne.

Samozrejme, vždy jej bolo jasné, že bude loviť v malom rybníčku; že jej možnosti budú značne obmedzené. Situácia nebola natoľko zlá ako pred sto rokmi, keď manželstvo panovníka predstavovalo výlučne verejnú, nie súkromnú záležitosť. Aspoň sa nebude musieť vydávať, aby upevnila nejaké staronové spojenectvo.

Napriek tomu sa jej však vzdalo príliš smelé dúfať, že by bol na zozname niekto, do koho by sa mohla úprimne zamilovať.

„Tvoj otec a ja sme si dali naozaj záležať. Mnohí naším sitom neprešli,“ poznamenala láskavo matka.

Kráľ prikývol: „Je tu niekoľko veľmi dobrých možností, Beatrice. Každý z mladých mužov v tomto spise je rozumný a ohľaduplný. A z dobrej rodiny. Ten typ, ktorý ťa bude podporovať a nebude myslieť na svoje ego.“

Z dobrej rodiny. Beatrice presne vedela, kam tým mieria. V ponuke sa nachádzali iba synovia a vnuci z najurodzenejších amerických šľachtických rodov, aj to len preto, že zahraniční princovia približne v jej veku – ako napríklad Nikolaos, prípadne Charles zo Šlezvicka-Holštajnska alebo veľkvojvoda Pieter – už boli vyškrtnutí.

Beatrice preskakovala pohľadom z otca na matku a zase naspäť.

„Čo ak môj budúci manžel ale na tomto zozname nie je? Čo keď sa nechcem vydať za *žiadneho* z nich?“

„Ale veď *žiadneho* z nich zatiaľ nepoznáš,“ prerušil ju otec. „Navyše, aj nás dvoch dali dokopy rodičia a pozri, ako dobre to dopadlo!“ Nato sa láskyplne pozrel na manželku.

Beatrice musela uznať, že v tomto má pravdu. Matku si takisto vybral zo zoznamu vopred schválených možností. Pred svadbou sa videli len zopárkrát. Napriek tomu sa však postupne z tohto politického manželstva stala skutočná romanca.

Snažila sa zväziť možnosť, že sa rodičia nemýlia: žeby sa pokojne mohla do jedného z mladých mužov na tomto hrozivo kratučkom zozname zaľúbiť.

Nezdalo sa to však pravdepodobné.

Prirodzene, *žiadneho* z nich zatiaľ nestretla – no vedela si pomerne dobre predstaviť, čo asi boli zač: tento typ rozmaznaných a egocentrických mladíkov okolo nej krúžil celé roky. Presne ten typ chlapcov, ktorých na Harvarde taktne odmietala, keď ju pozývali na párty alebo večierky jednotlivých univerzitných spoločností. A presne ten typ chlapcov, ktorí pri pohľade na ňu videli len korunu.

Niekedy si Beatrice pomyslela, že v nej v skutočnosti ani vlastní rodičia nevidia nič iné.

Otec sa dlaňami oprel o konferenčný stolík. Na jeho opálených rukách vynikali dva prstene: jednoduchá zlatá obrúčka a hneď vedľa ťažkopádny prsteň s Veľkou pečaťou Ameriky. Jeho dva záväzky: voči manželke a krajine.

„Vždy sme dúfali, že sa budeš môcť vydať z lásky, a zároveň za niekoho, kto dokáže naplniť požiadavky, ktoré prináša tvoje postavenie,“ povedal jej. „Za niekoho, kto by bol správnu voľbou pre teba aj Ameriku.“

Beatrice zachytila nevyslovený podtext: ak nedokáže nájsť muža, ktorý vyhovie v oboch kategóriách, krajina má prednosť. Najpodstatnejšie

bolo zobrať si niekoho, kto bude túto rolu zvládať, nie nasledovať voľbu srdca.

Úprimne povedané, Beatrice to s voľbami srdca vzdala už dávno. Jej život jej vlastne nepatril; jej voľby neboli nikdy tak celkom jej vlastnými – to vedela už od detstva.

Tak jej to na smrteľnej posteli povedal starý otec, kráľ Edward III. Tá spomienka sa jej navždy vryla do pamäti. Sterilný pach nemocnice, žiarivožlté osvetlenie, to, ako starý otec kategoricky poslal všetkých ostatných von z miestnosti, keď zavrčal svojím charakteristickým spôsobom: „Musím sa s Beatrice porozprávať osamote.“

Zomierajúci panovník zobral princeznine malé dlane do svojich krehkých rúk. „Kedysi monarchie existovali na to, aby ľudia slúžili panovníkovi. Dnes panovník slúži ľuďom. Pamätaj si, že byť z rodu Washingtonovcov a zasvätiť svoj život tomuto národu je ctou a privilégiom.“

Beatrice vážne prikývla. Vedela, že je jej povinnosťou uprednostniť vždy dobro krajiny; každý jej to opakoval azda od momentu, keď sa narodila. Dokonca slová *V službe Bohu a krajine* boli namaľované aj na stenách jej detskej izby.

„Od tohto momentu budeš už vždy dvoma osobami: dievčaťom menom Beatrice a tou Beatrice, ktorá raz zdedí trón. Keď budú tieto dve osoby túžiť po rozdielnych veciach,“ povedal starý otec so všetko vážnosťou, „koruna musí vždy vyhrať. Vždy. Sľúb mi to.“ Prstami jej zovrel dlaň s prekvapujúcou silou.

„Sľubujem,“ zašepkala Beatrice. Nevedela si spomenúť, či to slovo vyslovila vedome; mala pocit, akoby ho nejaká vyššia sila, možno duch Ameriky, vytlačila priamo z jej hrude.

Beatrice túto posvätnú prísahu dodržiavala; vedela, že sa vždy bude ako hrozba týčiť nad jej budúcnosťou. Ale tá náhlosť situácie a rodičia, ktorí očakávali, že si manželka bude vyberať už *zajtra* a z takej vymedzenej skupiny kandidátov, jej vzali dych.

„Sama vieš, že tento život nie je jednoduchý,“ povedal jej otec láskavo. „Že zvonku často pôsobí úplne ináč, než akým v skutočnosti je. Beatrice, preto je také kľúčové nájsť si toho správneho partnera, ktorý by po tejto ceste kráčať s tebou. Nieкого takého, kto by ti pomohol so všetkými výzvami a tešil sa zo spoločných úspechov. Ja a tvoja matka sme tím. Bez nej by som toto všetko nikdy nebol dokázal.“

Beatrice sťažka preglgla. Dobré teda. Pokiaľ sa má vydať pre dobro svojej krajiny, prečo sa *nepokúsiť* vybrať si z možností, ktoré navrhujú rodičia?

„V poriadku. Poďme si teda prejsť ten zoznam spolu,“ povedala napokon a otvorila fascikel na prvej strane.

2

NINA

Nina Gonzalezová hlučne vybehla po schodoch v zadnej časti prednáškovej sály a zamierila na svoje tradičné miesto v mezaníne. Pod ňou sa rozprestierala miestnosť plná červených stoličiek s pripevnenými drevenými doskami. Takmer všetky miesta boli obsadené. Úvod do svetových dejín bol totiž povinným predmetom pre všetkých prvákov na Kráľovskej univerzite: podľa dekrétu kráľa Edwarda I., ktorý univerzitu v roku 1828 založil.

Keď si vyhrnula rukávy flanelovej košele, na zápästí jej zasvietili ostré línie tetovania – čínsky znak pre *priateľstvo*. Samantha trvala na tom, aby týmto spôsobom oslávili svoje osemnásť narodeniny. Samozrejme, Sam s tetovaním nikto nemohol vidieť, takže musela svoj čínsky znak schovať na delikátnejšie miesto.

„Dnes ideš, však?“ naklonila sa k Nine jej kamoška Rachel Greenbaumová.

„Dnes večer?“ Nina si mimovoľne zastrčila prameň tmavých vlasov za ucho. Chutný chalan sediaci na konci radu sa snažil upútať jej pozornosť, no ona ho úspešne ignorovala. Až príliš jej pripomínal toho, na ktorého sa zatiaľ neúspešne pokúšala zabudnúť.

„Stretávame sa v klubovni a chceme pozeráť prenos z Kráľovninho ple-su. Spravila som čerešňové tortičky, také isté, ako budú mať na plese, a presne podľa receptu z Washingtonovskej kuchárky. Dokonca som kúpila čerešne priamo v palácovej darčekovej predajni, takže je to celkom autentické,“ rozhovorila sa Rachel nadšene.

„To znie úžasne.“ Čerešňové tortičky boli svetoznáme – v paláci sa už po celej generácii podávali na každej záhradnej párty a ples. Nine prebleslo hlavou, čo by asi Rachel povedala, keby vedela, ako Washingtonovci tortičky v skutočnosti neznášajú.

Úprimne, ak by Rachel chystala barbecue alebo tacos, bolo by to autentickéjšie. Tieto veci kráľovská rodina jedávala až šokujúco často.

„Takže prídeš?“ naliehala Rachel.

Nina sa pokúsila vystrúhať výraz čo najúprimnejšej ľútosti. „Nemôžem. Vlastne dnes makám.“ V rámci svojho štipendijného programu upravovala knihy v policiach univerzitnej knižnice. Aj keby však mala voľno, vôbec ju nelákalo sledovať ples. Párkrát na ňom sama bola a v podstate sa tam dialo dookola to isté.

„Netušila som, že je knižnica v piatok večer *otvorená*.“

„Možno by si sa mala pridať. Piatoci sa ešte drvia na štátnice. Možno sa zoznámíš,“ provokovala Nina.

„To si celá ty, veriť, že v knižnici narazíš na niekoho použiteľného,“ pokrútila Rachel hlavou a vzdychla si: „Som zvedavá, v čom sa dnes princezná Beatrice ukáže. Pamätáš si tú róbu z minulého roku? Tú so šifonom cez dekolt? Bolo to *také* elegantné!“

Nina sa vlastne o kráľovskej rodine nechcela baviť; špeciálne nie s Rachel, ktorá ňou bola trochu posadnutá. Raz dokonca Nine povedala, že svoju zlatú rybičku pomenovala Jefferson – vlastne postupne každú zo svojich desiatich zlatých rybičiek. Pre svoju hlboko zakorenenú lojalitu voči Samanthe sa napokon ozvala: „A čo Samantha? Tá tiež vždy vyzerá prekrásne.“

Rachel čosi vágne a nesúhlasne zamrmlala a snažila sa obísť otázku mlčaním. Celkom typická reakcia. Celý národ zbožňoval svoju budúcu kráľovnú Beatrice, teda okrem skupiny reakcionárskych sexistov, ktorí stále útočili na Zákon o následníctve. Tí Beatrice nenávideli jednoducho len z toho dôvodu, že si dovoľila byť ženou, ktorá zdedí trón – a ten mal